

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:
на цілий рік: з щоденною ви-
сылкою 7 долларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тиждень 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
по суботі 5 долларів або 10 руб.
Поодинокі числа по 10 сотаків.

**Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98.704.**

РУСЛАНА

ХРИСТИЯНСКО-СУСПІЛЬНИЙ ДНЕВНИК.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских св'ят о 5 год.
по полудні. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовского ч. 15, II.
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовского в پاسа-
жі Гавмана.

Рукописи звертає ся лише на
передню засторуку.

Рекламаці лише неопечат
є вільні від порта. — Оповіст
звичайні приймають ся по ц
20 с. від стрічки, а в „Надсї-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
дonesеня по 30 сот. від стрічки

Кілька заміток про довірочні збори руского духовенства.

(Δ) В нинішніх часах національно-політичних, культурних і господарських змагань народів Австрійської держави до досягнення народної самостійности і незалежности може тільки сей наріз здобути собі принадлежне становище, котрий з повною свідомістю стоїть бачно на сторожі своїх прав і уміє відповідно ужити всіх своїх живих сил до органічної роботи на різних полях народного розвитку, щоби видержати навздоки з іншими народами. Тому то змагання руского духовенства, котре все було, єсть і остане найпершим і найважливішим чинником в нашій народній життє і розвитку, до зведення своїх сил, до переведення органічної роботи передовсім перед себе самого а відтак з підмогою світської інтелігенції також в широкій верстві народних, треба вважати вельми бажаним. Руско-католицьке духовенство є костью з костий руского народу і оно держить руку прямо на живчику того народу і з ним день в день стикає ся, знає его потреби і добрі та слабі сторони і вже своїм духовним посланництвом покликане до праці над сям народом та до его проводу, а там, де священник з цілим одушевленем і саможертвою заправив паству до реальної і органічної праці, вишшли з того як найкращі вислідки.

Така мала бути ціль довірочних зборів руского духовенства, скликаних провідниками народно-демократичного сторонництва, такі були ітвенції міродатної духовної власти верховної, котра на такі збори зізволала, однак деякі члени тіснійшого Народного Комітету, котрі кермували сею справою і редактували ухвалені резолюції а також виводили самого референта о. Теодора Савойки звих-

нули намірену ціль, пішли проти ітвенцій зверхної духовної власти і надали зборам цілу партійної односторонности і виключности.

Вже в короткім звіті про ці збори в 274 ч. нашого дневника вказано, що о. Савойка в своїх виводах дуже побіжно лише доторкнув ся москвофільської і православної пропаганди в нашій краї, ширеної цілими десятиліттями і представив її невільно, а про кільконайштитлітву консолідацію народно-демократ. сторонництва з москвичами і єї вельми шкідливі наслідки для католицької Церкви і рускої народности зовсім промовчав. А вжеж відомо загално річ, що правительство відвернуло ся від Русинів після 1866 р. наслідком мавфесту Палуновича і его заяв в соїмі і державній раді про „адін рускій народ“, з чим значна часть рускої інтелігенції і духовенства а також тодішнє дневникарство руске на жалі і на шкodu руского народу згоджувало ся, а бодай не мало відваги сих заяв осуджувати і рішучо та сміло їм протиділати.

Консолідаційні змагання руских народних демократів з москвофілами для мнимого піддержаня „нашої національної солідарности“, визискували наші москвичі все на шкodu нашого народу, для его обаламучуваня проти католицької Церкви і українсько-рускої народної ідеї, а для скріплення і збільшеня своїх сил і прихильників.

В імені народної солідарности роблено спільні віча, спільні комітети, переводжено всякі вибори із шкодою для католицької Церкви, для нашої народної ідеї, для ясної національної свідомости. Колиж уже москвичі скріпили ся і почули в собі силу, коли фальшивим представлюванем „нової ери“, що мала повести Русинів-народців до органічної роботи на основі національної окремішности і

самостійности, підорвали народовцям вплив серед народних верств а самі позискали собі піддержку кравового правительства за гр. Пініньського і Потоцького та поміч Поляків особливо в всепольського і подільського сторонництва, тоді руска народна опозиція гляділа підпорі в українсько-радикальній і соціал демократичній партії і рускі народовці зорганізовані в народно-демократичнє сторонництво прийняли до свого круга деяких членів радикального і соціал-демократичного сторонництва.

І як раз се „ліве крило“ вєпіло потягнути народно-демократичну партію зовсім на ліво, зуміло взяти в свої руки „Діло“ і „Свободу“ і в напямі радикальним відповідно мінімальній програмі своїй повести народно-демократичну політику. Се відбило ся в дневничкарстві, на вічах, в народних руских товариствах (навіть в „Просьвіті“) і в рускім парламентарнім і соїмовім клубі.

Забули народні рускі демократи на сю стару правду, що кожний кий має два кінці. І як раз сей другий кінець вхопили у свої руки Поляки, покритували єя скріпленнями з підмогою консолідації москвофілами, котрі уміли представити ся в міродатних кругах консерватистами, поборниками радикальних і „гайдамацких“ змагань, а виступи не тільки радикальних і соціалістичних, але й народно демократичних часописей проти католицької Церкви і віри, проти Епископату, проти духовенства, підірване поваги всіх тих чинників радикальними загорілицями по селах і на вічах витворили для руского народу вельми некористне положенє. В широкій верстві руско-католицького духовенства народного і серед світської інтелігенції почала будити ся реакція проти таких змагань, проти такої роботи, котра наносила рускому народові і Церкві необчислїмі шкоди і починала ся до безуспішности рускої політики в

соїмі і в державній раді. Найсудливіші домаганя і потреби руского народу не находили послуху в міродатних кругах.

В таких обставинах природним способом витворило ся християнсько-суспільнє сторонництво, згромадженє в „Християнсько суспільнім Союзі“, котре бажє трудити ся на основі християнсько-суспільних для розвитку і поступу руского народу.

Організацію на християнсько суспільній основі назв. в Є. Е. Митрополит найвідповіднішою для руского народу. Апостольский Престол і Руско-католицький Епископат уділив до сих змагань свого Апостольського і Архієрейського благ словенства, а референт довірочних зборів о. Савойка і керманічі Народного Комітету та редактори резолюцій предложених зборам називають зєдинених під християнсько-суспільним прапором численних і поважних священників і світських членів „Христ.-сусп. Союза“ „противниками руского народу, які надуживають до своїх політичних цілій взнеслих християнських клічів, а „Діло“ котре так до недавна і так часто, як се зазначили на зборах зібрані священники і ухвалені ними резолюції „виступало проти засадничих прав християнської віри котрі дімають вражати католицькі релігійні почування“, називає змаганя „Християнсько суспільного Союза“ „розбаванєм нашої національної солідарности“, „ворожими нашій національній справі заходами“, „злочинном а що найменше розтратою сил“.

Якж на се дійсні докази, які конкретні факти такого тяжкого клейма киненого пустими загалниками? Що „Діло“ перемелювало по сто рази ті самі фрази, се не дивинця, бо оно вважє лише тих Русинами, що станули під безуспільну комеду „Народ. Комітету“, котрий своєю нетерпимістю для людей хочби троха відмінних поглядів дав докази роз-

Олександр Барвінський.

СПОМИНИ

з його житя.

(Дальше),

Обєдинительні змаганя почали тоді справді з великою силою проявляти ся не тільки на політичній але й на літературній полі. Редактор Страхопуда Ливчак переманив до Відня Кс. Климковича, котрий тоді з нестачі прожитку пробував на селі і з ним почав видавати „Славянская Зоря“, журнал посвященний общеславянскимъ интересамъ, „соби тим способом з підмогою найздібнійшого журналіста розповсюджувати сю ідею в Австрії. Журнал сей виходив чистою московщиною та містив статі про „обєдинєне Славян“, про „Рускій языкъ какъ средство обєдинєнія Славянскихъ національностей“, а все те змагало очевидно до вмотаня в сітку Росії Славян а передовсім Русинів і їх ємосковщеня. Але не бавом вернув Климкович з Відня, бо „Славянская Зоря“, що почала виходити випусками двічі в місяць в 1-им ст. ст. лица 1867, закінчала на 11-ім випуску своє єствоанє.

Але й Діляцкий, котрий з Головацьким) з початком 60-их років минулого століття по-

собляв розбудженю народної укр.-руск. ідеї спроваджуванєм і розповсюджуванєм українських книжок з Києва, почав від 1866 р. щораз виразнійше проповідувати обєдинительну ідею москвофільства. Для обєднуваня в москвофільство рускої мови видав Діляцкий брошуру „Въ одинъ часъ научить ся Малорусину по великорусски“ (додаток до „Слова“ 1866 р.) Редакція „Слова“ була агенцією для привіднуваня переселенців до Росії (учителів і священників) для москвофільства і оправославлення Холмицян. Він умів значними грошевими підмогами приманити в москвофільський табір вельми талановитого молодого письменника, слухача фільософ. виділу, Володимир Стебельського (котрий опісля став польським дневничкарєм спершу у Львові а відтак у Варшаві, де й помер в молодім віці). Стебельський почав з цвітнем 1867 р. видавати у Львові белетристично-наук. виділу тиждєвник „Боянъ“, „соби тим положить, як висловив ся у відозві від редакції, основи „до будущого храма одной святой Руси“.

В тим часі почалась була нагинка російских урядових кругів на П. Куліша, котрий листував ся з рускою молодіжю і посилав свої твори до галицьких видань. Сї урядовці російські вязали мабуть Куліша з видаваною у Львові часописєю „Русь“, „соби тим способом причепити Кулішеви після своєї мети „польську інтригу“. Куліш, дізнавшись імовірно з листу Я. Головацького, що у Льво-

ві має виходити якась часописє, видавана нібито Поляками, і печатати ся „кулішівкою“, написав Головацькому лист не признаний до печати, що бажє до „Слова“ вислати оклик з осторогою молодіжю від омани, а коли Поляки будуть уживати до того его правописи, то він свої українські писаня буде печатати етимольогічною старосвітською правописю Головацький подав виврки з того листу в „Слові“, а „Боян“ на тій підставі написав, що Куліш вирікає ся своєї правописи і солідарности з українщиною. На се написав Куліш листовне заперечєне на адресу Ом. Партицького (гл. Правда 1867. ч. 9), а відтак его шурин Василь Білозерський, що жив тоді у Варшаві, прислав москвофільською мовою написану оборону П. Куліша, котра появиля ся окремою брошурою п. з. Отвѣтъ Бояну-Стебельскому на письмо до Кулиша (письмо до редактора „Правди“ яко додаток до ч. 14. під прибраним іменем Русин).

14 Засновники наук. і літературної час писи „Правда“. Житє академ. молодежи.

Русофільскі змаганя привели до такої нашої „Громади“ подумати про видаванє поки що літературно-наукової часописи. „Громада“ упростила на редактора Льонгина Лукашевича, а до помочи єму крім мене станули Евгений Желехівскій, Володимир Навроцький, Олександр Огонов-

ський, а із старших запрошено В. Шашкевича, Евг. Згарського, Ом. Партицького, В. Ільницького і ин.

Комнату на редакцію, а в части і видатки на печатню оплачували ми з вкладок місячних складаних для „Громади“ (по 2 р. місячно), о скільки передплата не покривала накладу. Лукашевич трудив ся зовсім безкористно та ще заправляв нас до коректи і літературної роботи. Навроцький почав писати земле- і народописні картини, Желехівскій описи подорожи і т. п., а я забрав ся до спорудженя першої історичної розвідки про Гунно-Острянницю, що появилась у „Правді“ (1867). Само про себе розуміє ся, що ми не тільки вкладали свою роботу безкористно, але ще й з лекцій зароблений гріш складали на піддержку „Правди“. (Лукашевич дїстав за свій щирий безкористний труд від нас на памятку в день іменин срібний годяниник та, урадований нашою прихильністю і вдякою для него, угостив всю „Громаду“ перекускою спровадженю з реставрації Матульової, котра була на долині в камениці, де містилась редакція „Правди“ в ринку на III поверсі ч. 19, коло камениці М. Димета, що може й більше видав на се, як стояв наш подарок.

Наші громадяни жили взагалі вельми ошадно і не заповняли каварєн та гостинниць, як се на жалі в нинішніх часах буває, а хіба деколи в неділі і свята позваляли собі зайти по полудні до каварні, або до ліпшої

Мальця Блявштайк

Львів, ул. Залова 11.

Поручає наймодянійші коронки, апликації, матерії шовкової на сукні і блузки та різні фуля и. Штучні цвітє, фіранки, столове білє зєфри, шпрінги, швейцарські гафти, батисти гафтовані, ажурові пончохи і фількос, камаші і трикоти на зиму та різні перебрєчєня для пань в найбільшій виборі.

біваня народних сил, остракізму супроти людей заслужених для народної справи і культурного та просвітнього розвитку руского народу, усуваючи їх навіть з фінансових і просвітніх товариств, а аранжери довірочних зборів також не допускали священників, котрі їм видавалися небезпечними для напряду „Народного Комітету“.

Але як може з сумлінням священника погодити референт о. Савойка такі заклики звернені до „Христ.-сусп. Союзу“ і його членів, між ними широкатолицьких священників і заслужених для рускої Церкви і народа, що се противники руского народа, котрі надживають до своїх політичних цілей взнесені ключі християнських, що они дали з аманити ся противником руского народа, що хотять зробити псевдоугоду на умовах догідних Полякам, котра би на довгі літа zapewнила їм супрематцію над руским народом, що хотіли би мати в соїмї репрезентантів, котрі пішли би на угоду з Поляками понижше мінімальних же адань руского народа?!

На се ані референт, ані крив. Войнаровський, відкриваючи збори, ані ніхто инший не навів, бо і не міг навести, ні яких конкретних фактів і ні яких доказів.

Християнсько-суспільний Союз ледви заступався на домаганя численних священників і світських людей, як се можна перевірити із переходячих в актах Товариства листів з краю від Горлиць і Санча почавши аж по Коломию, Снятин, Броди, Сокаль і Підволочиска, а на силетях пусканих як раз народно-демократичними часописями, котрим не влад християнсько-суспільна ідея, не можна опирати поважної аргументації і роботи.

А коли нині сі часописи і круги народно-демократичні звернула троха із сеї дороги нападять на кат. Церкву і віру, на Руско-кат. Епископат, то в тім у великій часті заслуга христ.-суспільного сторонництва.

Нічого отже дивного, що на довірочних зборах піднесли ся голосні протести проти такого поступованя керманців збору і що поважні священники осудивши се, вийшли зі зборів, а Впр. о. декан Королук заповів протести. Рішучо отже і ми приневолені відперти всі ті безосновні сплетні навазувані христ. сусп. сторонництву і мніми наміри псевдоугоди та розбиваня народних сил, бо ані до нас ніхто не приходив робити угоди, ані ми до нікого не ходили на угоду, „понижше мінімальних же адань“ і певно зуміємо постійно рішучо за права руского народа і потрудитись для його двигненя до розвитку і поступу. Місця на Галицькій Русі досить для ширї роботи народної і ми від неї не дамо відвестись виключною і остракізмом народно-демократичного монополю і не сіламию прапора

християнсько-суспільного ніякими консолидаціями з москвофілами і радикалами та не приложимо вігде рук до пониженя і покравдженя руского народу, звідкиб не виходило се змагане.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Допись з руских академічних кругів.*)

(Пора організуватись!)

В житю української академічної молодези доконує ся тепер важна зміна далекосяглого значіння, якої наслідком є диференціяція поодиноких фракцій і відмінний від дотеперішнього напрям їх діяльності. Коли до недавна такі товариства, як „Академ. Громада“, „Акад. Поміч“ і ин. вважали ся загальними товариствами академіків, що гуртували всю укр. молодіж без огляду на переконаня і партійну приналежність та поляшали своїм членам вільну руку поза кругом діяльності приписаної статутами цих товариств, тепер сі товариства захоплені нахабно т. зв. „поступовцями“, себ то соціалістами і радикалами, стратили свій дотеперішній характер і являють ся в сю пору товариствами чисто партійними, які насильно здавлюють голоси і домаганя іншесудив і уєуваючи їх від проведу в цих товариствах. Ся зміна, хоч на першій погляд видавалася ся шкідливою для загалу укр. молодези задля потреби зєдиненя всіх сил в справах засадничого значіння, то в практиці показе ся дуже хосенною і потрібною. Від давна вже водило ся так, що сильна робота в товаристві живел крайню нетолерантних і радикальних була прямо неможливою, так що навіть видатно діяльні одиниці, які не визнавали соціалістичної або радикальної програми, стрічали ся із строгим осудом або глумом сих „поступовців“, що самі звичайно нічого позитивного не робили, а вся їх робота була розкладова та обмежувала ся лишень на борбу і полеміку з „попами“ і „клерикалами“.

Наглядно показало ся се при видаваню органу „Українського студентского Союзу“ — „Молодої України“, де поміщувано майже виключно статі соціалістичних доктринерів (Вітошанський, Домбчевський і ин.), які стрінули ся в рішучим осудом навіть самих „поступовців“. Очевидно, що се був орган певної „чер-

*) З великою радостію витаємо сю прояву отямлення нашої української молодези і бажаємо до всі змагань щире щастя Боже! — Ред.

реставрації. Тодішня молодіж академічна харчувалась звичайно по т. зв. приватних (домашних) реставраціях, або у славно звісного тоді Томаша, що мав т. зв. приватну реставрацію в „ул. Баторія, напроти карного суду і за 27 кр. давав полівку, кусень мяса і мучну страву. Деякі діставали харч від своїх товаришів богословів, котрі ділили ся з ними своїм семінарицким, доволі лихим і нездоровим харчем (ходили на т. зв. „емпірію“). Пільверів, окоцінів або Münchler-Sprentabäu і т. п. ми не знали, а так само вина і горівок, либа в яке рокове свята дехто випив склянчину лівського пива або чарку вина. Пан Томаш при тім строго держав ся постів і до того его столівники приміноувались. Так н. пр. в лат. святий вечер (willa) не давав обіду і ми всі ждали до 4-ої год. по полудні, а тоді виходив пан Томаш в патриархальным настрою з оплатком, переломлював ся з усіма, при обопільних бажанях і тоді давав святочну вечеру з кількох страв (між тими і риба) та часлив сю вечеру по звичайній піні. Тимто всі поважали пана Томаша і називали его „ojcięc Tomasz“. Але бували між ними такі нуджарі, як правник (Тернопілець) Іван Пецьць оровський, которого поживоно на цілий день був оден „мелянж“! Не мав він в дому ніякої помочи, та удержував ся з лекцій не конче добре платних. Там то „Громада“, бачивши его убожество, ухвалила в его неприяві, звільнити его від громадских місячних вкладок. Колиж се ему опісля подано до відома, він обидив ся тим і сказав: „Щож ви собі думаете?! Я хочу сповнити свій громадський обовязок, як і в кожний з вас!“

І дальше платив вкладки, голодуючи, але опісля вичерпаня фізичних сил в кілька літ опісля помер. Щира се була душа! За те, хоч руских академіків світських було може в трох або й четверо менше на університеті, як тепер і многі зарабляли на прожиток по адвокатских канцеляриях, можна було бачити їх повно в читальні Ossolineum або в читальні універс. бібліотеки, коли тепер хіба являють ся там рідкі одиниці. Коли в 1866/7. привбу до Львова старший мій брат Осип (пів року був на екстерні, в другім піврочу прийнято его до духовної семінарії), а в 1867/8 молодший брат Володимир яко слухач прав, тоді постановили ми замість вечері ходити лишень на каву до каварні Юза*) на Галицькій площі, (перед тим ми нічого не підвечерували), а за ощаджені гроші передпачували ми нове тоді повне виданє творів Шіллера і Гетого, котре й до нині находить ся у мене в родинній нашої бібліотеці.

(Дальше буде).

1) Я. Головацкий з нагоди відкритя „Рускої Босиди“ д. 21. січня 1862. р. з одушевленем писав лист до Куліна (печатаний в 2-ім річнику Петерб. „Основа“ з віршом Вол. Шашкевича п. в. „Нинішня Пісня“, і висловлював радість з розбудженого народного життя і народолобовивої молодези. (гл. Руска письменність VII, стор. 452. виданє „Просьняти“ Львів 1911).

*) Памятна ізгадка в сатиричнім творі Остапа Левицького „Uciekinieru“ (виданім 1863. у Львові під прибраним іменем Ostap Kowbasiuk.)

воної“ групи людей, який мусів упасти по короткім єствованю, бо не мав належного поперея у загалу української академічної молодези.

Прийшли опісля інші події, які сей розділ в житю акад. молодези ще більше скріпили, аж на останку прийшло сего року до рішучого насильного виключеня инших „непоступовців“ від усякої роботи в товариствах. Национал-демократи доведені до розпуки через усунєня їх від проведу в товариствах, постановили виступити з „Акад. Громади“ і заснувати окреме товариство. Сей крок национал-демократів повинен і мусить потягнути за собою окреме згуртованє академіків, що належать до христ. сусп. партії. Таких академіків все було доволі, однак серед відносин крайню неможливих не давали они про себе знати, і або йшли під коменду всяких „ревунів“, приневолені до сего терором, або усували ся майже цілком від участі в акад. товариствах, бо не хотіли прычиняти ся до побіді ключів голошених їх противниками.

Тепер однак рішучо мусить наступити зворот на иншу дорогу. Не можна вже заставляти ся на добро загалу укр. акад. молодези і на адресу одноцілої організації академіків, бо ті згляди злегковажили собі самі „поступовці“, надаючи партійний характер товариствам, які гуртували передше загал. Не можна також і дальше оставати прихвостнями национал-демократів, котрих ключі і саме поступованє мало ріжнять ся від усяких „поступовців“. Ся міло треба піднести нам христ. суспільний прапор і рішучо виступити в обороні наших змагань та ідеалів.

В хвилі, коли по цілій нашої країні веде ся крайню погубна для нашої віри і народности робота всяких ворожих живел, не оставаймо байдужними, але сяміло і рішучо стараймо ся противітати їх агітації і діяльності голошенем наших ключів і позитивною роботою серед найширших верств народу. Пора до сего догднійша тепер, чим коли небудь, бо народні верстви не вдоволені діяльністю всякого рода демагогів, зневірени в успіх їх політики і чекають лишень нагоди, щоби їх осьвідомлено та вказано їм нову дорогу.

Пора вже крайню організувати свої сили та змиритись з крикливими демагогами, що дотепер легковажили собі нас без усякої перепони і ширили свою згубну діяльність в народі, користаючи лишень з нашої байдужности і зневіри у свої сили.

Коли христ. сусп. сторонництво мимо короткого єствованя здобуло собі симпатію в нашій народі та згуртувало своїх сторонників з ріжних станів і верств суспільности, повинна українська академічна молодіж причинити ся до зросту сторонництва і взяти ся до рішучої боротиб з противниками, які хочуть завести наїрідна край пропасти ширенем ключів невірства або релігійної рівнодушности. Ідїм за приміром инших культурних народів, що мають сотки і тисячі молодежні академічної широкатолицьких переконань по всіх університетах, котрі мають провід в акад. житю і роблять хосенну роботу в користь свого народу. Не можна вже довше оглядатись, не треба тратити ні хвилі часу, лишень солідарно ставати в ряди христ. суспільного сторонництва та позитивною і успішною роботою зготовити красшу долю своему народови.

Quod bonum, faustum, felix, fortunatum. que sit!

Оден з многи.

З державної ради.

На вчерашнім засіданю палати послів відчитано домаганє цішівського суду в справі видачі п. Реґера під замітом злочину з §. 64. к. зак. (обида членів цісарского дому).

В дальшій нараді над бюджетовою провізорією промовляв п. Лагодинський.

П. Лагодинський критикував становище теперішнього кабінета, кажучи, що правительство стремить до § 14.

Гр. Штірґк — каже п. Лагодинський — як аристократ і реакціоніст в часі свого урядованя певно доложить заходів, щоби убити всякі демократичні і поступові змаганя. Рускі радикали не можуть супроти сего правитель-

ства заняти иншого становища, як лишень опозиційне і не можуть по гр. Штірґкови сподівати ся нічого доброго. Як міністер просьняти ставив гр. Штірґк перепони всім шкільним домаганям Русинів, а передовсім нічого не зробив в справі університетській. В своїй програмовій промові гр. Штірґк ані словом не згадав про Русинів. В теперішнім кабінеті засідають два польські парламентаристи, котрі там нїпили як спеціальні мужі довіря польского кола.

Бесідник критикує поділ міністерівальних тек і зазначає, що в кабінеті засідають люди, які серед Русинів можуть збудити лишень пострах. Що до польско рускої угоди, то рускі радикали бажають, щоби она була заключена на основі народної самоуправи на всіх областях прилюдного життя, але нема мови, щоби з польскої сторони були услівя до такої угоди. Польські політики уважають переслідованє Русинів за стан народного посіданя і всіма силами стремлять до задержаня польского характеру рускої части Галичини. Про око виступають проти Русинів лишень всепольські повинїсти і кричать, що намісник узгляднює інтереси Русинів.

Однак ріжниця межі всеполяками а иншими сторонництвами в та, що всеполяки мають відвагу отверто ствердити се, що думають і роблять, а инші польські сторонництва ві зглядів тактичних що иншого голосять, а що иншого роблять.

Намісник Божинський, що правда не симпатизує з всеполяками, але се робить вини лише тому, що ему не на руку їх отвертість.

Що до соймової виборчої реформи мали би Поляки нагоду задокументувати свою добру волю, наколи би полагоджено єї на основі обоульного порозуміня. Булоб се важним кроком в польско рускій угоді, але з дотеперішнього єї перебігу нема надії на компроміс. Становище Поляків в справі польско рускої угоди є провокацією Русинів. Русини не боять ся боротьби, бо до неї привыкли від 500 літ. Бесідник звертає ся до правительства з запитом, чи наміряє предложити правительствений начерк виборчої реформи до галицкого сойму на взір чеської соймової реформи виборчої.

Правительство гр. Штірґка лучить ся з Поляками. Бесідник звертає увагу правительства на конечність узглядненя домагань укр. народа.

З черги пос. Вітик обговорював інтервю посла Крамаржа в українській справі. Заявляє, що п. Крамарж підюджував російське правительство проти українського руху і жадав від Австрії і Поляків згноблення української революції. П. Крамарж представив ся як адвокат російських інтересів в Австрії. Кружляла чутка, що „Narodni Listy“ одержують від російського правительства 3.000 рублів річно. Бесідник не хоче в сїм напрямі доходити, чи се вплинуло на зміст інтервю, але погляди п. Крамаржа є характеристичні для его політики. Бесідник жалує ся дальше, що правительство нічого не робить, щоби взяти в карби русофільський рух в Галичині і не сповняє національних домагань Українців; на чолі тих постулатів стоїть домаганє основаня українського університету у Львові. Обговорював відносини, пануючі в середнім і людючим шкільництві, справу реформи виборчої до сойму і справу еміграції.

Пос. Шеффер представив домаганя христ.-суспільного Союзу. Відтак заіграли ще голос посла Шахінґер, Цінґр і Поточек, котрий обговорював потреби сільского населеня, передовсім західної части Галичини. Що до дорожні мяса, то бесідник є той гадки, що головною єї причиною є заострі ветеринарийні приписи з нагоди появи худобячої пошести. Галичина має на стільки худоби і безрог, що вистарчило би на нижнєвене цілої мовархії, накола би хибні ветеринарийно-поліційні зарядженя не знищили всего галицкого дозову. На кінець вказав п. Поточек на хибі в судівництві.

На сїм відложено бюджетову розправу і палата приступила до дальшої розправи над ваглим внеском п. Кернера в справі іменованя судів в Чехах.

П. Гайлінґер в запиті до председника ствердив, що кружляє чутка, що председник кабінета наміряє відложити державну раду вже дня 16. с. м. Причиною сего має бути то, що бюджетова провізорія є заквестіонована наслідком остржих виступів на за-

сідано бюджетової комісії палати вельмож проти фінансових видатків.

Щоби отже уникнути погрому в палаті, гр. Штіргк наміряє приготувати правління на основі § 14. Бесідник питає предсідника, чи постарася о се, щоби предсідник кабінета пояснив сю справу палаті.

Містопредсідник п. Романчук відповів, що та справа не належить до круга діляна президії, а п. Гайлінгер може зі своїм запитом звернути ся прямо до предсідника кабінета.

На сім о год. 9-15 засідане скінчило ся. Слідуюче нині перед полуднем.

Політичний огляд.

Заграниця.

Італійсько-турецька війна. Звісний англійський політик Дільон доносить з Парижа до „Daily Telegr.“, що після поглядів, пануючих в Парижі, дійде небавом до покінчення війни о Триполіс. Вправді молодотурки бажать дальшого веденя війни, але турецький кабінет одержить в найблизших днях зі сторони, якої не можна легковажити, раду, щоби захав мирові переговори. Заявте оазі Аїм Зара Італійцями становить подію, що уможливило навязане переговорів. Італійці виступлять іззатої побіди з прологами, котрі відповідают муть потребам Туреччини. Підставою мирових переговорів буде очевидно прилука Триполісу і Киренаїки, однак Італійці згодять ся на признание султанських прав, звязаних з Каліфатом і є готові до різних господарських уступок, а між іншими до виплати значного грошевого відшкодованя. Окрім сего дадуть поруку на незайманість отоманської держави і заявлять, що не будуть виступали з ніякими дальшими претензіями. Сі предлоги — додає Дільон — є так корисні, як се лише можливо серед теперішних обставин. А є вони мотивовані дуже поважними причинами, котрих жерела не лежуть в „пустих погрозах, але в обставинах.“

Останна примітка є тайна. Однак не улягає найменшому сумнівоу, що поза сими предказаннями укривають ся реальні події. На конференції дипломатів тридержавного примиреня, що відбула ся в Парижі з нагоди прибутя Сазанова, роздумувано бесумнівно над покінченням італійсько-турецької війни і opracовано плян діляна, котрого відгомонем є подробиці, оголошені Дільоном. З заміток англійського політика слідує, що дипломатія тридержавного примиреня задумує вчинити натиск на Туреччину, щоби зневолити її до заключеня мира після італійських бажань.

З Триполісу доведено до Риму, що в останнім часі знищили Турки 8 італійських літаків, котрі підняли ся були у воздух для прослідженя околиці. Судьба летників, що руководили сими літаками, є незвісна.

До „Jeni Gazette“ телеграфують з Триполісу, що відділи арабських добровольців вирушили до побережя.

Турецьке правительство рішило видалити Італійців також з укріплених міст над Адриатским морем і на островах архіпелагу. Не буде се властиво видалене, лише усунене їх з тих міст до інших частий краю.

„Jeni Gazette“ нотує чутку, яка говорить, що Франція жертвувала своє посередництво в справі італійсько турецькій про завішене оружя. Панує пересвідченє, що Порте відкине се посередництво, бо було би оно для неї в сій хвилі некористне.

Отворене Дарданельского проливу. В справі постанови турецької ради міністрів з дня 7. с. м. що до отвореня Дарданелів доносить, що рада міністрів поручила великому везирові і міністрів заграничних справ, щоби приготували відмовну відповідь в формі, яку вважають за відповідну. Коли би не могли що до сего порозуміти ся, мають предложити справу окремім раді міністрів. Тому, що відповіди не доручено ще російській амбасаді, можна здогадувати ся, що справа верне до ради міністрів.

Говорять, що молодотурецький комітет повідомив правительство, що є противний отвореню Дарданелів і висловлює здивованє, що Росия в сій хвилі порушує сю справу.

„Berl. Tagblatt“ доносить з Царгорода, що австро-угорський амбасадор Палявічичі відбуд в суботи конференцію з турецьким міністром заграничних справ. В кругах сеї амба-

сади посьвідчують, що жаданє Росії в справі морских проливів належить уважати як річ відгомню полагоджена.

Урядові турецькі круги впевняють, що згідно із становищем Порте всі переговори над сею справою є неможливі. Справу Дарданелів уважають за погребану.

Російсько турецька задирика. Після вістий, наспівших до Парижа, російсько-перска задирика буде полагоджена мирово. Навіть переходове обсаджєне північної Персії викликало би поважні наслідки.

„New York Herald“ доносить з Тегерану, що 5 тисяч турецьких жовнів перейшло перську границу біля Сальмас. Турецьке правительство наміряє поставити військо на перській області, поки російські війська не будуть вицфанні з Персії.

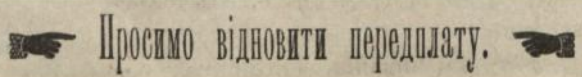
Найвищий перський духовник оголосив проклямацію, в котрій вказує на напад Італійців на Триполіс і на англійсько-російську акцію в Персії і каже, що супроти змагань до знищення ісламу всі магометани мусять злучити ся до святаї війни.

Борохобня в Китаю. Тандшаї удав ся до Вучангу, щоби там на основі порученя, уділеного ему Юаншікаем зачати переговори з ворохобниками. Правительство заявляє, що ворохобники приймуть устрій конституційної монархії. Заграничні посольства є погляду, що конець ворохобні є близький.

Цісарське військо заняло знова Татаїфу і прогнало тамошних ворохобників, які опісля втекли до Тайюанфу.

З Харбина доносить, що князі північної Монголії повідомили директора східно-китайської залізничі генерала Горвата, що не признають нового китайського правительства і волять на случай потреби прилучити ся до Росії. Монголи в китайській армії в числі 120.000 людей є готові до утєчі і вступленя до російської монгольської армії.

Місцем переговорів між ворохобниками і китайським правительством є місто Ганкау. Постановлено на час переговорів завісити оружє на 15 день.

Просямо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: руско-кат.: Андреа; римо-кат.: Луцій. — В четвер: руско-кат.: Наума; римо-кат.: Спиридиона.

— Ексц. Митрополит гр. Шептицький вїїхав до Риму на висвяченє краківського єпископа кн. Сапіги, яке відбуде ся дня 17. с. м., і поверне до Львова з початком січня.

— Пос. др. Цегельский на вічу Русинів міста Львова пустив знов повторювану народними демократами і москвофілами стару брехню, мов би то п. Барвіньського вибирали „багнетами“, хоч се було документально заперечєне. Забув народну приповідку: „бреханє світ перейде, та назад не вернеш ся!“ Про себе не згадував, що підписував „клерикальний циркуграф!“

„Діло“ питає, навязуючи до нашой передовиці про політику всеполяків і радикальних Українців, чому п. Барвіньський не вплинув на зміну політики в користь Русинів і на погляди династії — бо помагала ему консолідація народних демократів з москвичами.

— Маркіянове сьвято в Заліщиках. Звідам пишуть нам: В Заліщиках празновано ювілей столітних уроден Маркіяна Шашкевича двома разами.

Дня 6. листопада обходили се сьвято торжественно парохія і школи. В той день зібрали ся у церкві парохіяни Заліщак і молодіж усіх шкіл в парохії на заукопійне богослужєне, яке відправив о. парох при участі місцевих сьвященників. По службі Божій виголосив о. парох Чернодоля сьвятотчу, патриотичну проповідь, вказуючи на ідеали Маркіяна, віру і любов, і загриваючи присутніх, щоби йдучи шляхом Маркіяна, плакали і дорожили его ідеалами, які є єдинокою підмогою народного розвитку — а які так часто нехтують ся у нас і то під позором патриотизму.

По Богослужєню в церкві відбув ся заходом учеників учит. семінарії сьвятотчий поранок в салі „Сокола“.

Дня 8. грудня празновано в друге з Заліщиках сьвятотчі роковини Маркіяна а мала

їх відпразнувати ціла Заліщачина. О годінні 9-й відіравили Службу Божу оо. Фльорчук Чернодоля і Лабач — опісля станули до парастаю біля прибораного вінками від читальнєв катафальку, на котрим виділо св. Евангелиє вкрите ептрахиєм, хрест і чаша, усі присутні сьвященники, почім сьвятотчну проповідь виголосив о. Коцик, парох Щатовець. У церкві співав гарно хор учеників учит. семінарії. По богослужєню наступив манифестаційний похід „Січий“ улицями міста. Торжество закінчилось концертом в салі „Сокола“, на яким гарне вступне слово виголосив п. проф. С. Яричевский зі Серету і продукувались селянські хор з доокресних сіл. Синьо-жовта хоругво, яка в оба дні повівала з місцевої церкви, давала наглядне сьвідцтво, що Церква народного руху не осуджує і не спиноє, але навпаки его підносить і усвячує, осуджує лиш те, що у народнім русі є принципамі Церкви незгідне і тих, які під покривкою народних справ хотять нарид відорвати від Церкви і тим самим місто его підвинути — тріб ему конати, забуваючи на докану історію правду що в народі в орог Христа і Его Церкви єсть ворогом народа.

— Сликанє галицького сойму. До „Slova polskogo“ доносить з Відня: Галицький сойм буде скликаний дня 11. січня 1912 р. Становище Русинів залежати буде від висліду конференції, яку президія польского Кола переведе нині з українським клубом.

— Пос. др. Евген Левицкий і угода з бар. Бекон. Від посла дра Левицького одержали ми ось яке письмо: В посліднім числі „Руслана“ (274) в передовиці вчитав я заміт, що я був тим, котрий розбив чи розбивав угоду з бар. Бекон, кинувши 30 наглих внесєнь в цілях обструкції. Отсей заміт автора статі полягає видимо на хибній інформациі, що легко дасть ся вияснити сплетнями, які ріжні люди (фахові в тім напрямі) розсївають по краю. Я загалом доси тільки три рази ставив в клубі внесєне на ведєне обструкції і всі ті три рази увінчали ся для нас успіхом. Перший раз ставив я внесєне на ведєне обструкції в часі пересправ президії клубу з бар. Бекон і се внесєне мало той наслідок, що бар. Бек, який зразу давав лишє устні приречєня, дав їх відтак на бажанє клубу на письмі. Правда, я на клубі піддержував внесєне і дальше на ведєне обструкції з причини, що уважав уступки бар. Бека за невивтарчаючі і радив наипроти ще і дальше на правительство, поки австро-угорська угода (о яку бар. Бекони розходило ся) не выйде з комісії до другого читаня, але се внесєне упало і обструкції тоді не було. Другий раз я ставив внесєне на ведєне обструкції, коли бар. Бек, з причини „veta“ заложеного гр. Дзедушицим іменем Кола, зволівав з виконанєм заключеної з ним угоди. Тоді внесєне мов перейшло на клубі і президія клубу справді зрезигувала, але наслідок був той, що єще тогож дня по засіданю клубу бар. Бек о 11. год. в ночі покликав телефонічно тодішнього міністра фінансів дра Коритовського і спонукав его, що сей мимомомісячного опору підписав вкінці остаточну концєсию (одну з точок беківської угоди) на наш акційний банк гіпотечний у Львові. Дальший результат був сей, що президія нашого клубу відкликала свою резолюцію, а ми, готові вже нагли внесєня кинути до коша. — Третім разом я ставив внесєне на ведєне обструкції з причини відшкодованя за торговельні трактати (вже за бар. Бінерта), брав також участь в пересправах, які відтак послїдувала, а результат тих пересправ загалом відомий. — Отсе є стан фактичний, що до мнїмих моїх 30 наглих внесєнь, а що так так мала ся річ в дійсносьти, се можуть потвердити також клубові товариші.

Дякуючи Сьвітлій Редакції за поміщенє сєго поясненя, яке переслало в інтересі правди, остаю з правдивим поважанєм. — Др. Евген Левицкий.

Подаючи сю заяву пос. дра Ев. Левицького, примічаємо, що ми не маємо звичаю, як се водить ся в народно-демокр. печаті, подавати вістий на основі сплетєнь, але певних інформаций. І сю вість подали ми на основі інформаций клубових, а се відносило ся до тої хвилі, коли вже була зроблена письмена угода з бар. Бекон. — Редакція.

— Сїдогмін сумної події. Доносить з Відня, що слідство в справі непочитального вчянку о. Каміньского застановило міністерство судівництва, признавши, що злочинний поступок о.

Каміньского подиктований був хоробливим подраженєм і невмінємостию. „Галичанець“ дуже невдоволенний з такого обороту справи, бо не має матеріялу до обєславлюваня церковних вєрархів.

— Русофільська пропаганда на Лемківщині. „Gazeta wieczorna“ привносить в 421. числі таку допись з Ясла: „Щоденні письма подали недавно вістку про перехід кільканадцятьох селян з громади Граб, тут. повіта, на православе. Факт сей дає легко тим пояснити ся, що від якогось часу вибрати собі русофільські агітатори саме тутешний повіт а також сусєдний горлицький за терен прямо завзятої агітації. Іменно 26. листопада с. р. скликали в селі Жиднів о. Дуркот (!) і слухач прав Колдра народні збори, на котрих уладжено кінематографічне представленє. Показувано образи з війни російсько-турецької, а пояснюючи їх, виславлювано привязанє жо в нїрі в до царя, дальше образ, на котрим поляк боров ся з Москалем і був очевидно поконаний, вкінці драматичну історію, представляючу сина, що зрадив рідного батька, а батько покочав его смертию. Образ сей доясновано в сей спосіб, що Поляки, Українці і Жиди є зрадниками російської ідеї.“

Як бачимо, русофіли починають вести агітацію в західній Галичині з напруженєм всіх сил — не перебираючи при тим очевидно в середниках. А чи знає про се „Gazeta wieczorna“, що не хто инший, лишє посол а тепер міністер Дауґош уфундував русофільську буреу в Горлицях, кладучи кривки основи під розрїст русофільства на Лемківщині? З сего такі наслідки, що під самим Краковом маєте Московщину. Sapienti sat!

— Протест львівської міської ради проти вилуки Холмщини. Вчєра вечєром відбуло ся засіданє львівської міської ради, на яким президент міста Найман, а опісля радний Рїдль запротестували проти акції російского правительства в справі Холмщини. Радний Рїдль поставив відповідну резолюцію, котру прийнято одноголосно.

В часі засіданя міської ради зібрали ся перед магїстратом гурти польской молодежи. Із відси рушили они походом шд памятник Міцкевича, де після промови акад. Попеля розійшли ся. Часть молодежи рушила ще під редакцію „Прикарпатської Руси“, котра маючі очевидно нечисту совість, обставила ся кордоном поліції. Обкинувши каміннями орган гр. Бообринского і Марущака і вибивши всі вікна, попрямувала товпа молодежи під політехніку, де зросло єї число до кількох тисяч, однак поліція, болячися нападом на російський консулят розігнала зібраних.

— Січинський в Канаді? „Press Centrale“ доносить з Нового Йорку, що прибув там перед кількома днями Січинський і поїхав сейчас до Канади, де має намір поселитись. — Чи се не качка?

— Влом до каси податкового уряду. З Лєжайська звіщають: В ночі з 5. на 6. с. м. вломили ся до тутешного податкового уряду якісь невисліджені доси злочинці. Рано по отвореню уряду найдено два великі замки при зелєнних касових двєрах розбиті. Каса подравлена в двох місцях, але значна готівка остала неварушена, очевидно або забракло „касперам вломникам“ часу, або були недостаточні прилади. Підручна каса розбита, а всі папери порозкидані. З шуфляди одного бюрка украдено приватну готівку і золотий ланцюшок управителя п. Водзїньского. Розбито також скриню, в котрій переховували ся всілякі депозитові документи і дороговціности.

— Мирова нагорода Нобля. В неділю о 1. год. по полудн. відбула ся в салі інститута Нобля в Християнвїї роздача мирової нагороди Нобля в присутности многих членів штортинґу, правительства, дипломатичного збору, представників науки і штуки. Вперед проф. Штагґ виголосив вказлєд про сильні праці північних держав околу видачі одностїльного кодексу. Потім предсідник комітету оголосив що нагороду мира одержали: Альфред Фрїд з Відня і Ассер з Гаїя.

— Погром Болгарів в Іштїб. З Царгорода звіщають про такі події в Іштїб: Магометани розярєні вибухом бомби в мечеті кинули ся на Болгарів. 30 Болгарів убито, а 150 тяжко покалєчено. Дальшу різню здержало військо. Між Болгарями настало велике розярєнє. Болгарські школи і базари позамикано.

— З широкого сьвіта. З Кнуквіль звіщають Вибух з кональної вугля спричинив засипанє 200 робитників. Всяку рагунокову акцію унеможливають вибухаючі з закопа полумини. На уратованє гірників нема майже наймен-

шої надії. — З Казаня доносять: Наслідком рушення ледів вазалю ся для 5. с. м. руш-товане моста на Болзі, причім згнуло 150 робітників. — З Монахова звіщають: Прокуратор Мавтель і кількох радників судових о держали з почти клунки з вибуховими матери-риями. Пачки були так приладжені, що при отворені мусів наступити вибух, який лише приадково дало ся оминити. Спіймано вже виновника в особі якогось практиканта.

— **Варварство в ХХ. віці.** В Іспанії пере-водить ся тепер сензаційна судова розправа. На лаві обжалованих засідають 2 женщины і 5 мужчин. Тло розправи становить одна із тих страшних казок дійсності, що днше мрачною стариною, та на іронію судьби роз-зіграє ся в ХХ. віці і в культурній Європі. Се-лянин Фр. Родригес, звісний під назвою „Ель Моруно“ хорував на невидчиму недугу. Дов-гий час шукав він поради у знахорів; якась Августина Родригес, разом з 3 другими шар-лятанами, переконала недужого, що для его виздоровлення в річку коначною привести в жертву яку небудь дитину. Щоби роздобути ей зажадала 700 пезетів (іспанські гроші) Ель Моруно мусів продати стадо кіз, щоби мати таку суму. Тоді Августина Родригес привела дійсно якогось хлопчика і разом з своїми помічниками в присутності недужого зарізала его. Злочин був бй дійсно ослонений тайною, наколи би не спір о гроші. Син Ав-густини не діставши пайки, довів властям на свою матір звіря і ей помічників.

— **В справі великих векселевих обманств,** яких доконав Зольтан Рихліцки, звіщають з Будапешту: Вчора зголосив ся на поліції брат Зольтана, Казимир Рихліцки і довів, що его брат фалшував векслі, при чім заявив, що доносить се тому, щоби одержати визначену нагороду. Зізнав, що радив братова, щоби відобрав собі жите і що половину виманченої суми умістив брат в однім з банків. В часі дальшого переслухання зізнав Казимир, що брат фалшував векслі в спілці з агентом Ба-вером. Поліция придержала Каз. Рихліцкого, а відтак удала ся до шпитала, де лежить Зольтан Рихліцкий хорий; на вйм має бути переведена операція. Поліция доконала его арештована, а по виздоровленню буде він від-ставлений до в'язниці. В цілу сную справу має це бути вмішаний другий брат Зольтана, Ср. Рихліцкий, секретар каси охадності в Надь Шалютка, бо він дізнавши ся про зізнане брата намагав отруїти ся, чому лише в час перешкодили лікарі; его також ув'язнено.

— **Що край, то звичай.** В місті Лоґенспорт, в Ільві, Америці, санітарний уряд заборонив вести в однім і тім самим домі голярство і реставрацію. Принятим було звичаєм, щоби отримати як найбільше число клієнтів, що голя-рі провадили реставрації, з котрої давали на-городи в їдй кождому гостеві. І так виписане було: Яйце на твердо, хто в нас голить ся. Кава горяча при стриженю волося. Змийте го-лови — смаженки. Острижене волося і чи-щене обіт — м'яшина (hash). Під словом „hash“ розуміють Американці м'яшину вся-ких відпадків, другий раз переварених і пода-них на стіл. Міський лікар думає, що се жарти, але встаючи з крісла по голени, дістав яйце на твердо в дарунку. Розумієсь, що его не прийняв, тільки постарав ся о виключене ре-ставації в голярні.

Оповідсті.

— **Загальні збори стов. „Народний Дім“ в Бережанах** відбудуть ся в середу дня 27. грудня с. р. о 2. годині по полудни в салі „Надїї“ в Бережанах зі слідуячим дневним по-рядком:

1) Відчитане протоколу з послїдних ва-гальних зборів. 2) Звіт дирекції за час від 1. січня до 31. липця 1911. р. 3) Звіт комісії контрольної. 4) Удїлене абсолютній дирекції і надзираючій радї та розділ зиску. 5) Зміна §§. 46, 54, 55 і 57 статута. 6) Ухвалене пре-зенційної марки для надзираючої ради. 7) Внесення і запити членів.

Наколиб не явило ся приписане число членів, відбудуть ся того самого дня о . го-дині по полудни в тім самим льокалі збора з тим самим порядком без огляду на число членів. — **Дирекція.**

— **Товариство „Руска бурса ремісничо-промислова у Львові“** основана в 1898 р. приміщує в бурсі і дає за дуже внякою оплатою, а в більший части й даром удержане для питом-ців хлопців, які вчать ся ремесла в проми-словій школі або у майстрів. Крім того веде Товариство нагляд над ремісничою молоде-жю, яка мешкає й поза бурсою. Від скіль-кости жертв залежало і число удержуваних питомців в бурсі. Овак останними часами впливи жертв так змаїли, що Товариству грошит розвязане бурси і виповіжене убогим хлопцям приміщеня і удержаня власне ізза недостачі фондів. Товариство наше добуває

всіх сил, щоби не рішитись на сей оста-точний крок, бо нам ремісників потреба. То-му відкликуємо ся до нашої П. Т. суспільно-сти з просьбою о поміч. Присилайте ласкаві жертви для бурси на адресу: „Руска реміс-ничя бурса“ у Львові, ул. Руска ч. 20. Виспуй-тесь в членів Товариства, кому розвії реміс-ничого стану лежить на сердці. Річна вкладка вносить 4 К, висове 2 К — **Рада Тowa-риства.**

— **Повітовий Комітет „Рідної Школи“ в Стані-славові** просить делегатів всіх укр. Товариств і всіх жертводавців на „Рідну Школу“ на рі-чні загальні збори, які відбудуть ся в суботу 16. грудня с. р. в салі „Рускої Бесїди“ о 7 1/2 год. вечером. Порядок нарад: Звіт з діяльнос-ти уступаючої управи, вибір управи на слї-дуючий рік та заложене народної школи в Станіславові зглядно в повіті. — **Управа.**

— **Тов. „Руских Жїнок“ в Станіславові** ула-джує ві втерок дня 19. грудня, в комнатах товариства „Руска Бесїда“ при ул. Собіського ч. 28 Св'ято-Николаївський вечер. І ступ від особи 1 К, для учеників і дітий 40 сот. Поча-ток о годині 1/2. вечером. Дарунки принимає ся на місці від год. 3. по пол. — **Видїл.**

— **З залїзниць.** Положений на шляху Терно-піль-Стрий перестанок і ладївня Верчани от-творений доси для руху особового і для від-правки пакунків за пізнішою оплатою, як та-кож для обмеженого руху товарового, отво-рено з днем 1. грудня 1911 для надачі пак-унків до стацій і перестанків ц. к. держав-них залїзниць і льокальних залїзниць, як та-кож для необмеженого руху товарового з тою засторогою, що заладоване зглядно вилада-не товарів належить до надавця зглядно від-бираючого.

Наука, умілість і письменство.

— **Нова книжка.** Накладом Тов. св. Ап. Па-ла у Львові вийшла книжка під заголовком „Де знайти правду?“ написана о. Т. Лежогоубским. Спонуку до написаня сеї книжки дали брошури писані російско-право-славними агітаторами, а передовсім брошура п. з. „Гдї іскать истинны?“ Тому, що сеї бро-шури, розкинені поміж нашим народом в Га-личчині і Америці, в лошний спосіб представ-ляють католицку віру, як також історію рус-кої Церкви на те, щоби нарід збаламутити і привіднати для православя, диялого було по-треба книжки для народа, котра би в попу-лярній спосіб подала історію руско-като-лицкої Церкви і пояснила ей науку і важніші об-ряди та установи, а заразом, щоби виказала ріжницю між Церквою католицкою а право-славною в тій цілі, щоби нарід утвердити в правдивій вірі і привязаню до католицкої Церкви. Сій задачі знаменито відповідає за-дава книжка „Де знайти правду?“

Задля свого богатого змісту, як також актуальности порушених питань, заслугоє ся книжка на як найбільше розповсюджене між нашим народом не лише в околицях, загро-жених православною агітацією, але она стане в пригоді і послужить за добру лектуру для кождого христианина.

Ціна 1 К без почтової пересылки. За-мовляючи більшу скількість одержуть 20% рибату. Набути можна в Товаристві св. Ап. Павла у Львові, ул. Коперника ч. 36.

Телеграми

в дня 12. грудня.

Лондон. (ТКБ). З Каней доносить Бюро Райтера, що консулі вїзвали корабельні това-риства, щоби не перевозили грецьких по-слів, які хотїли би вїхати до Греції.

Будапешт. (ТКБ). Тутешні мельники об-межуть від Нового року роботу в млинах на чотири дні в тижї, если провинціональні мли-ни також до сего примінять ся.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати про ціни збіжя і продуктів у Львові від 4. до 10 листопада 1911.

		за 50 клг.
Пшениця	11 50—11 75	К
Жито	9 25—9 50	К
Ячмінь броварняний	9 00—9 75	К
Ячмінь на пашу	8 00—8 50	К
Овес	8 75—9 00	К
Кукурудза	0 00—0 00	К
Гречка	7 50—7 75	К
Горох до вареня	11 50—12 50	К
Горох на пашу	8 75—9 50	К
Бобик	8 50—8 75	К
Конюшина червона	78 00—90 00	К
Конюшина біла	98 00—111	К
Конюшина шведска	75 00—85 00	К
Тимотка	70 00—77 00	К
Ріпак зимовий	14 75—15 00	К
Насїне конопл.	00 00—00 00	К
Хміль новий	330 00—35 00	К
Хміль старий	00 00—0 00	К

При закупї товарів просимо покликувати ся на наш дневник.

Молода інтелїгентна вдова пошукує місця до заряду дому у св'ященника вдівя. Зголо-шеня: „Надїя“ Качанівка коло Підволочиск. Poste restante.

АЛЕКСАНДЕР МАЛІМОН

у ЛЬВОВІ

ул. Валова ч. 9

поруцає машини першо-рядних фабрик до шить, гафту, трикотових виробів і панчошницких. Пр видмаю машини до ваправи й замїни. Наука шить, гафту та панчошниц-тва безплатно.

304 Цїнки на жадане даром і безплатно.

Товариство взаїмного кредиту

„Джїстер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обез-печень „Джїстер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвїчалність членів обмежена до подвійної висоти удїлу.

Цїлею Товариства є удїлюванє кре-диту своїм членам різним обезпече-ним в „Джїстрі“ від більше літ.

Проценти від вкладок 4%, без по-трусченя податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в години урядо-вих, від 8. до 2. год. в полудне.

Ковто в Шадницї почтової ч. 35 527.

Ковто жирове в банку австро-угор.

Вкладки щадничї К 3,153,745

Удїли членські К 313,337

Позички удїлені К 3,810,183

Канцелярії Товариства отворені перад полуднем.

ПОРАДНИК

для „Соколів“ і „Сїчий“ „НА СОКОЛИНИХ КРИЛАХ“.

Зладив С. Горук.

Сторін 346, кількадесят ілюстрацій крім рисунків до вораду і вправ. Набувати можна у автора: Львів, ул. Хмельського ч. 15, або в книгарні Наук. Тов-а ім. Шевченка у Львові Ринок 10. по ціні з К 20 с за оправлений примірник. На оплату почти належить долу-птич 26 со иків.

Розклад їзди залїзницї у Львові.

Вїдїзд з Головного двірця до:

Прїзд на Головний дворець з:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі		рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі
3:40	8:22*	2:45*	7:00*	11:11*	Криворова	6:50	9:00*	1:55*	5:48	9:50
—	8:45	6:05	7:30	12:35*	Криворова	7:30	10:15	1:30*	8:25*	2:22*
—	—	5:46	—	—	Мпани	—	—	—	7:15	—
—	—	3:50	—	—	Рїше а	—	—	1:10	5:40	—
6:15	10:40	2:18*	8:46	11:13	Підволочиск	7:20	11:55	2:10*	—	10:30
—	—	2:35	8:38*	—	Красного	—	8:08*	—	10:10	—
6:01	9:15*	2:20*	—	10:48	Чернівців	8:05	—	2:05*	—	9:34
—	9:37	—	—	2:50*	Чернівців	—	—	5:52	6:26*	12:05
—	—	3:05	—	—	Станїславова	—	10:25	—	—	—
—	—	—	6:29	—	Коломиї	5:45	—	—	—	—
6:00	—	1:45	6:50	11:25	Стовя	7:28	11:40	6:45	—	11:00
7:30	—	1:45	6:50	—	Лавочного	7:28	11:40	4:25	—	11:00
6:35	9:05	3:40	—	10:40	Самбора	8:00	9:58	1:40	9:00	—
35	—	2:28	7:49	11:35Б	Рапи р. Брухович	7:33	—	1:26	8:00	—
6:06	7:22	—	—	11:35Б	Брухович	—	—	—	—	—
8:20	—	—	—	6:00	Яворова, Янова	8:15	—	4:30	—	—
8:38	—	—	6:16	—	Підгайців	—	11:15	—	10:20	—
5:58	—	—	6:16	—	В-ни-ків	—	11:15	—	10:20	12:16Б
50	—	2:50	—	—	Стовянова	—	10:04	—	6:30	—

Вїдїзд з Підзамча до:

Прїзд на Підзамче з:

6:30	11:01	2:33	9:09	11:33	Красного	7:01	11:3	1:55*	—	10:13
—	—	2:52	8:51*	—	Підгайців	—	7:49*	—	5:16	—
8:12	—	—	6:30	—	Стовянова	—	10:54	—	8:52	—
6:12	—	1:30	6:30	10:40К	—	7:26	10:54	6:24	9:57	12:00К
8:12	—	—	5:38	—	—	9:42	—	6:11	9:57	—

Вїдїзд з Личакова до:

Прїзд на Личаків з:

6:31	—	—	6:51	—	Підгайців	7:08	10:36	6:06	9:36	—
6:31	—	1:49	6:51	10:59	Вичків	—	—	—	9:34	11:43*

* послїдній поїзд. поїзд поки що не їдїть. В лише в недїлї. К в суботї і недїлї.

!!Купуйте!!

одобренїй Радою шкільною кравною і вида-ний накладом „Видавництва Чина св. Василя В.“ в Жовкві підручник

А-ра Богдана Барвіньського п. з. „Оповіданя з рїдної історїї“.

Підручник обнимає 190 сторін тексту, XXXVI сторін ілюстрацій (числом 53) на кре-довім папері і 2 манки. В гарній полотняній оправі коштує всего 2 К 20 с.

Сей підручник є першим підруч-ником рїдної історїї для руских се-редних шкїл і дає шкільній молодезї впер-ше повний образ нашої бувал-щини. Писаний так, що надає ся не лише для учеників І, класи середних шкїл, але при-недостачі иншого підручника й для уче-ників висшкїл, клас, для руских видїлових шкїл, для семінарий і лицїїв та до квалїфікаційних іспитів на народних і видїлових учителїв.

Надає ся він до науки в дївочих та хлоп-пячих бурсах і інститутах, а ізза своєї присутностї також для наших читалень, для селян і міщан. З хїсном може почити ся з него нашої історїї й кождий освїчений Русин, що не має часу розчитувати ся в обмистях книжках.

У Львові набувати можна в „Книгарні Наук. Товариства ім Шевченка“, Ринок 10.

Др. Богдан Барвіньський:

Зїзд галицкого князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Исто-рично-критична аналіза. Львів 1901. 16^о ст 18. — Цїна 10 сот.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Ли-товско-русий. Исторична монографія. Жовква 1905 8^о ст. XIV+170. -- Цїна 2 К.

Прешбурский зїзд в справі спадщини по Габенбергах. (Причинок до історїї великого австрійського безкоролювїя). Львів 1903. 8^о ст. 70. — Цїна 30 с.

Zygmunt Klejstutowicz, książę starodub-ski. Львів 1906. 8^о ст. 28. — Цїна 50 с.

Историчні причинки. Розвідки, замітки і ма-терияли до історїї України-Руси. І. Жовква 1908 мал. 8^о ст. 170. — Цїна 2 К.

Bogurodzicza dzewicza a историчні ви-сновки д-ра Шурата. (В інтересі историчної прав-ди). Львів 1906. мада 8^о ст. 41. — Цїна 30 с.

Историчний розвїй імени українсько-рус-кого народу. Львів 1909, мал. 8^о ст. 41. — Цї-на 40 с.

Историчні причинки і т. д. II. Львів 1909 мал. 8^о ст. X+94. — Цїна 1 К 50 с.

І. Шевченко яко „атеїст“ та поет „ненави-сти“. II. Безіменні „герої“ і їх вергична робо-та. (Дві відповїдї клеветникам Шевченка) Львів 1910. мал. 8^о ст. 16. — Цїна 10 с.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов. ім Шевченка у Львові, Ринок 10.

З публічної ліцїтациї, походячі нові меблї продають ся по слїдуячих цінах: Сецесийний креденс К 45, отомана К 26, шафи К 30, сїналь-ня К 190, ідаілья К 140, стели К 9, уладже-ня кавалерської кімнати К 120, плюшеї саль-они К 90, маговїзовані сальони К 180. Крім сего чимало образів, кресел, столів, шаф, кре-десїв, канап, столїв, канавів і фіраної. — **„ДОРОТЕУМ“** ул. Лїндого ч 7 (бічва Коперника).

По озвученї з провинцїе листовне. **УВАГА!** Наше підприємство купує і по-середничить в продажї меблїв з приватних домів, з конкурсних і спадкових мас — при-ймає усю обстанову до перехованя. Перша найбільша 25 покоїв богато заосмотрена